

Børne Blad

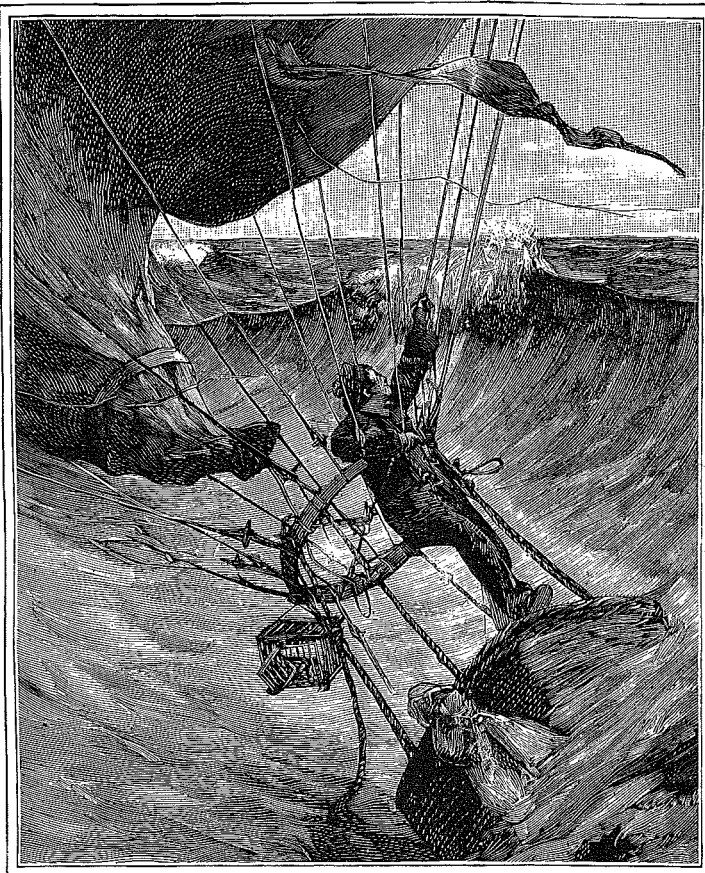

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 28.

15de juli 1894.

20de aarg.

En uheldig ballonfarer.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstøb. I pletter til en adresse paa over 5 ekस्पл. leveres det for 40 cents, og over 25 експл. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar експедиtionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. C. Bultsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Otteogtyvende lekke.

Den anden artikel. V.

ABC-klassen: Ef. 1. 7: „Ved hans blod har vi forløsning, syndernes forlæbelse.“

Katekismus-klassen: } Ef. 1. 7; Joh.
Forklarings-klassen: } 11, 25: „Jeg er opstandelsen og livet; hvo der tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve“; og Lut. 1, 74. 75: „Naar vi er friede fra vore fienders haand, skal vi tjene Herren uden frygt i hellighed og retfærdighed alle vort livs dage.“

T i n k.

1. Hvad tror du, at Jesus Kristus er for dig? Jeg tror, at Jesus Kristus, sand Gud, sødt af faderen fra evighed, og sandt menneske, sødt af jomfru Maria, er ogsaa min herre.
2. Hvorfor er han ogsaa din herre? Fordi han har gjenløst ogsaa mig, der var fortabt og fordømt til den evige død.
3. Hvorfor har han gjort dig løs og friet dig? Fra synd og fra død og fra Satans rige.
4. Hvorledes har Jesus friet dig fra synden? Han har lidt straffen for mine synder, saa at Gud forlader dem (Ef. 1, 7); og han har brudt syndens magt, saa den ikke skal herste over mig (Lut. 1, 74-75).
5. Hvorledes har han friet dig fra døden? Saa at jeg ved døden gaar ind til det evige liv (Joh. 11, 25).
6. Hvorledes har Jesus friet dig fra Satans rige? Saa at Satan ingen magt har over mig.
7. Hvormed har Kristus gjenløst dig? Hverken med guld eller sølv, men med sit hellige og dyrebara blod og med sin ublittige og uskyldige død (Ef. 1, 7).
8. Hvorfor kalder du hans blod helligt og dyrebart? Fordi det var Guds Søns blod, som kan rense mig af al synd.
9. Hvorfor kalder du Jesu død ublittig og uskyldig? Han døde, ikke fordi han havde fortjent det, men fordi han havde søs saa kjær, at han satte sit liv til for os.
10. Har Jesus gjenløst dig, forat du skal være sin egen herre? Han har gjenløst mig, forat jeg skal være hans egen som en synnerlig ting, tjene ham retfærdig, uskyldig og iaktig og tiele i hans rige leve og regjere med ham (Lut. 1, 74, 75).
11. Hvorfor kan du være vis paa det? Fordi han er opstanden fra de døde, lever og regjere i evighed. Det er altsammen baade vist og sandt i alle maader! Amen.

Hvad mennesket digter,
det altid dog svigter.

Lessons for the Sunday School.

Twenty-eighth Lesson.

THE SECOND ARTICLE. V.

ABC Class: Eph. 1. 7: "Through his blood we have redemption, the forgiveness of sins."

Catechism Class: } Eph. 1. 7; John 11.
Explanation Class: } 25: "I am the resurrection, and the life; he that believeth in me, though he were dead, yet shall he live;" and Luke 1. 74, 75: "Being delivered out of the hand of our enemies we should serve the Lord without fear, in holiness and righteousness before him, all the days of our life."

INSTRUCTION.

1. What do you believe Jesus Christ to be to you? I believe that Jesus Christ, true God, begotten of the Father from eternity, and also true man, born of the Virgin Mary, is my Lord.
2. Why do you believe he is also your Lord? Because he has redeemed also me, a lost and condemned creature.
3. From what has he purchased and redeemed you? From sin, from death, and from Satan's kingdom.
4. How has Jesus redeemed you from sin? He has suffered the punishment for my sins, so that God forgives them (Eph. 1. 7); and he has broken the power of sin, so that it shall not rule over me.—Luke 1. 74, 75.
5. How has he redeemed you from death? So that I through death enter into eternal life.—John 11. 25.
6. How has he redeemed you from Satan and his kingdom? So that Satan has no power over me.
7. Wherewith has Christ redeemed you? Not with gold or silver, but with his holy and precious blood, and his unjust and innocent sufferings and death.—Eph. 1. 7.
8. Why do you call his blood holy and precious? Because it is the blood of the Son of God which can cleanse us from all sin.
9. Why do you call his sufferings and death unjust and innocent? Jesus suffered and died, not because he deserved it, but because he loved us so that he gave his life for us.
10. Has Jesus redeemed you, in order that you might be your own lord? He has redeemed me, in order that I might be his, live under him in his kingdom, and serve him in everlasting righteousness, innocence, and blessedness.—Luke 1. 74, 75.
11. Why are you certain of this? Because he is risen from the dead and lives and reigns to all eternity. This is most certainly true! Amen.

Reiser Aurelius pleiede at sige, at han hellere vilde lugte et raadent aadsel end høre paa en raadden tale.

Det stærkeste.

Stuepladsen for følgende hændelse var et mørkt fængsel i et mørkt land. Fangerens fortsnubbede ansigter var alle vendte i samme retning, og deres øine fulgte med interesse en sværbygget mand af ædelt udseende, som visiteredes af fangevogteren, hvis første bestilling ved en ny fanges ankomst var at undersøge, om denne havde værdifager i sin besiddelse.

„Det er bedst, at De undersøger, om han har nogle penge,“ mumlede en fange halvhøjt; thi elendigheden synes om selstak og vil gjøre, hvad de kan, for at hevne sig paa en ulykkeskammerat.

„Denne her er min,“ brummede fangevogteren, og trak op af fangens lomme en liden pennetniv, som han straks stak i sin egen.

„Ikke den!“ bad fangen, medens blodet steg op i hans kinder, „den har været min lille gult. Tag ikke den!“

„Seg skal vise dig, hvad jeg skal tage, og hvad du skal faa,“ svarte den raue mand og gav ham et heftigt slag paa øret. Fangen rødmede atter, men intet ord kom over hans læber.

Fangevogteren fæstede en tung kjæde omkring ham og forsvandt. Fangens dyrebare bøger og den lille pennetniv tog han med sig, efterat han havde forbiset sig om, at intet mere af værdi fandtes hos ham; ja han trak endog strømperne af ham for at være sikker paa, at ingen penge fandtes.

Alle fangerne havde med ibrige blikke fulgt begge mændene. „Han er en hjætt“, haanlo en, „og fortjener ikke bedre.“

„Han er feig“, sagde en hevnlysten spanier; thi hændelsen tildrog sig i Spanien, „ellers vilde han ikke have taalt en saadan behandling.“

„Hvorledes forholder det sig, protestant, De beder jo?“ spurgte en tredje.

„Ja“, svarte den nyankomne, „det gjør jeg.“

Sig os da, hvorledes De bærer Dem ad. Taler de til Gud?“

„Ja,“ svarte han.

„Og De tror, at De faar svar? Hvorledes kan De tro det?“

„Jo, ser De“, svarte fangen. „De lagde vel merke til, at fangevogteren slog mig.“

„Ja,“ svarte han.

„Det var den første ørefig, jeg har modtaget, siden jeg var barn. Jeg er en stor, stærk kar, og fangevogteren er liden og spinkel. Jeg kunde jo have givet ham et slag, som han ikke skulde have glemt.“

Spanieren indsaar det og nikkede bifaldende.

„Nu spørger De, hvorledes jeg kan tro, at Gud hører mig. Jeg bad ham om taalmodighed, og han gav mig det.“

Disse ord gjorde et dybt indtryk paa spanieren, og han hensant i dybe tanker. Fangen sov ind, og da han vaagne kl. 4 næste morgen, fandt han spanieren liggende paa knæ, læsende beretningen om den forlorne søn. Stakkars forlorne søn! Han saa ind i et speil, som gjengav hans livs historie. „Gud være priset!“ sagde pastor Fliedner; thi det var ingen anden end ham, som blev kastet i fængsel for sin trofasthed mod hedningernes konger. „Gud være priset for denne ørefig og den leilighed, han gav mig til at forkynde evangeliet paa et saadant sted.“

Det sidste glas.

(En virkelig historie.)

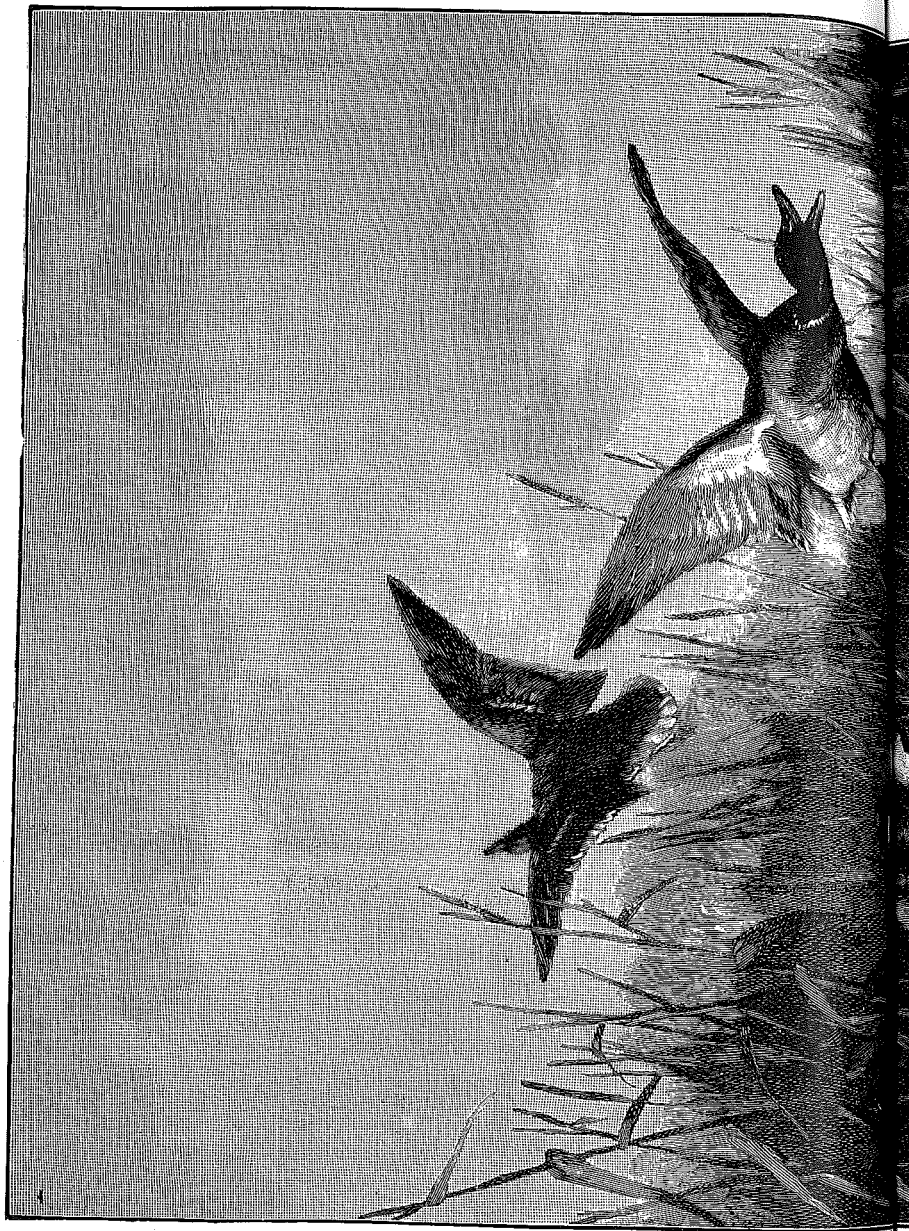
In mand fortalte engang saaledes:

„Det var i en stor by her i landet.

To kvinder havde lagt merke til en liden, fattig pige, som ofte var gaaet forbi deres vinduer med en flaske i haanden. En dag havde de spurgt, hvad hun havde i flasken, og de havde faaet at vide, at det var brændevin.

„De gif da til hendes usle hjem og spurgte hendes mor, om hun maatte komme i deres søndagsskole. Da moderen pegte paa den lilles klæder, tilbød de at skaffe hende nye klæder, hvis hun blot maatte komme. Moderen svarte: „Det nytter ikke noget. Hendes ulykkelige far vil stjæle dem og sælge dem for brændevin. Det er bedst at lade hende være. Gverken for hende eller for mig er der noget haab.“

„Efterat de havde talt længere sammen, kom de dog overens om, at pigen hver søndag morgen skulde komme til de to kvinder, skifte

Baa andejagt.

klæder, følge med dem til skolen, siden tage sine pjalter paa igjen og gaa hjem.

„Den lille pige var meget lærvillig. Til belønning for sin flid fik hun af lærerinden et lidet nyttestamente. Hun elskede den lille bog, viste den gjerne frem og sagde ofte: Se, det er mit lille testamente, mit eget! Hun lagde det aldrig fra sig. Selv om natten havde hun det med sig i sin ufle feng.

„Nogen tid efter blev den lille syg. Den læge, som hendes lærerinder sendte til hende, erklærede, at hun ikke kunde leve længe. Hendes nye venner skaffede hende al den legemlige lindring og vederbørgelse, de kunde, og baagede ober, at hendes far ikke folgte de medbragte ting for brændevin.

„Denne lille pige var mit eneste barn“, fortsatte manden, „og denne unaturlige, lastefulde far, det var mig.

„En dag sad jeg ved hendes feng. Jeg følte en tørst efter brændevin, som var nær ved at gjøre mig vanvittig. Alt, hvad der kunde sælges, var bleven solgt for at tilfredsstille min forfærdelige tørst. Jeg saa mig omkring i kammeret. Der fandtes intet, som jeg kunde tage; men jeg maatte have et glas. Jeg kunde have solgt mit barn, jeg kunde have solgt mig selv for brændevin. Den lille pige laa i en let slummer med den lille bog i haanden. Medens jeg sad der, faldt hun i dyb søvn, og bogen faldt fra hendes haand ned paa teppet. En uhyggelig tanke for igjennem mig; jeg strakte min haand ud, tog den lille bog og skjul den til mig. Som en forbryder sneg jeg mig ud af huset og vandrede afsted til kroen. Alt, hvad jeg kunde saa for bogen, var et glas brændevin. Jeg drak det ud i et drag og følte en sieblikkelig lindring i min af drukkenfabens djævel plagede og sønderlidte krop.

„Hvorledes jeg kom tilbage til mit barns dødsfeng, ved jeg ikke; men jeg sad atter hos hende. Lidt efter aabnede hun øinene og fik se mig. Hun strakte sin haand ud og sagde: Far! Hør paa mig. Jeg skal dø, og naar jeg dør, gaar jeg til Jesus; thi han har sagt, at de smaa børn skal komme til ham. Det har jeg læst i mit nyttestamente. Men tænk, far, om nu Jesus, naar jeg kommer til ham, spørger, hvor du har gjort af mit lille nyttestamente;

hvad skal jeg saa svare ham? Far, hvad skal jeg svare ham?”

„Disse ord slog ned i mig som et lyn. Nogle sieblikke sad jeg stille. Saa faldt jeg ned paa mine knæ og raabte: Gud, vær mig lynder naadig!”

„Det glas, som var kjøbt for mit eneste barns nyttestamente, var den sidste berusende drik, som er kommen over mine læber. Nogle dage derefter døde hun med min haand i sin, og hendes sidste ord til mig var: Far, nu gaar vi begge til Jesus.”

To venner.

Der er en frue, jeg kjender, som holder meget af dyr; hun har to papegøier, mange smaa fugle og en liden hund. Hun fortæller mig tit merkelige ting om dem, men det mest rørende var dog, hvad jeg hørte idag. Hun havde engang haft en graa papegøie, som var saa ualmindelig klog og snakkede saa meget. Saa fik hun ogsaa en liden hundehvalp, en hvid silkepudel, som hedte Puss; den holdt papegøien meget af, skjønt den slet ikke havde kunnet taale den gamle hund, Puss's mor. Naar Puss ikke var i den stue, hvor papegøiens bur stod, saa talde den: „Puss, Puss!“ Og naar saa Puss kom, og papegøiens bur blev sat ned paa gulbet, raabte den igjen: „Puss, Puss! kom herind!“ Puss og papegøien i forening fik da døren til buret aabnet, og naar hvalpen var derinde, satte fuglen sig ved siden af Puss og glattede hans haar med sit neb og kjælede for ham, som den bedst kunde. Men saa blev Puss syg, og dyrlægen sagde, at fruens børn ikke maatte lege med Puss, for det kunde være skadeligt for dem; sygdommen kunde smitte. Og da det var saa vanskeligt at passe paa, at de ikke gjorde det, som de ellers var saa vant til, blev Puss dræbt. Papegøien kunde naturligvis ikke forstaa, hvor dens ven var henne; den raabte: „Puss, Puss! kom herind!“ men Puss kom ikke. Saa sagde fru til den: „Puss kan ikke komme, Puss er borte.“ „Puss er borte!“ gjentog papegøien, „Puss er borte!“ Saa taug den stille, og i fjorten dage sagde den ikke et ord. Derefter begyndte den igjen at sige

et par gange: „Puff er borte!“ men saa blev den syg og døde efter et par dages forløb af sorg og længsel efter sin firbenede ven.

Slet selskab.

Fn ung, 16-aarig pige, som var opdraget i et fromt hjem, blev buden til et selskab, hvor der ogsaa skulde være nogle erklærede fritænkere tilstede.

„Jeg ved, papa, at de taler mod bibelen og mod Jesus, men du kan være sikker paa, at de ikke skal skade mig. Jeg skal nok passe mig derfor.“

„Barnet mit“, sagde faderen, idet han pludselig hittede paa noget, „mit arbejde kan ikke afbrydes; jeg trænger et kul, vil du være saa snild at bringe mig et?“

„Vil du have et friskt kul, papa?“

„Nei, et som er udbændt.“

Kullet blev bragt. Den unge pige havde bragt det i sin haand.

„Brændte det dig ikke, barnet mit?“ spurgte faderen.

„Na nei, papa. Hvordan kunde det det? Der er jo ikke ild i det.“

„Naturligvis kunde det ikke; men se paa din haand, Florence.“

„O papa, hvor jeg er sort paa fingrene! Jeg maa gaa og vaske mig.“

„Bent lidt, Florence; her er lidt at lære for dig, medens du vasker dig. Det er dette: Selskab med ugudelige og verdslige behøver ikke nødvendig at brænde dig og ødelægge dig, men det vil vissefelig tilsmudse dig. Kom altid i dit liv ihu, hvad apostelen siger: Slet selskab fordærver gode seder.“

Dom ikke for tidlig.

Fn fattig tjenestepige meldte sig til aften hos sin sogneprest. Denne spurgte hende, hvorfor hun vilde til Herrens bord. Intet svar. „Hvortil har da Jesus indstiftet den hellige nadver?“ spurgte presten videre. Intet svar. „Hvorfor maatte han da dø for os?“ Intet svar. „Mit barn“, sagde presten, „saa kan jeg umulig tage dig til alters.“

Pigen vendte sig bedrøbet bort, men i døren blev hun et øieblik staaende og sagde med fugtigt men lysende øie: „Hr. pastor! tale meget om ham kan jeg ikke; men dø for ham kunde jeg.“

Presten, som senere fortalte dette, tilføiede: „Den lille pige blev derved til en kjæmpe i mine øine, og jeg blev saa liden, saa liden.“

Han lod hende nu gjerne gaa til alters og havde for sit hele liv lært, at et menneskes kristelighed ikke kan bedømmes efter dets beltalenhed. Mange, som ikke kan sige meget om Vorherre, har mere virkelig hjærighed til ham end andre, som altid har en strøm af ord paa rede haand.

Kunde du dø for ham?

En liden gut

pleiede at læse et stykke i bibelen for sin mor og bede faderbor hver aften. Da han en aften kom midt i den femte bøn, skændte han pludselig. Hans mor troede, at han havde glemst ordene, og satte ham paa dem; men han sit taarer i øinene og sagde: „Jeg tør ikke sige mere, mor, for jeg og Nils stilletes som ubenner idag, og jeg lovede ham alt det onde, jeg kunde række. Lænt, om Gud skulde gjøre ligedan mod mig, og jeg beder ham jo om det, naar jeg siger: som vi forlader vore skyldnere“. Jeg vil forlige mig med Nils, det første jeg træffer ham, mor.“

Den lille gut tænkte og handlede ret. Gud hjælpe os til at faa mer af Jesu sind, saa vi elsker hverandre og gjerne tilgiver hverandre.

Et smukt ønske.

En stot smaa børn samtalte med hverandre og gjorde hverandre følgende spørgsmaal: „Hvad ønsker du helst?“ En sagde et, en anden noget andet. Til sidst kom turen til en liden 10-aarig gut at sige sig, og han svarte: „Jeg ønsker at leve uden at synde.“

Hvilket fortræffeligt svar var ikke dette! Kong Salomo i al sin herlighed og med al sin visdom kunde ikke have givet et bedre. Men det var kundskaben om Jesus og troen paa ham, som lagde dette ønske i guttens hjerte.

En uheldig ballonfarer.

(Med billede.)

I september 1870 blev Paris ganske indesluttet af den tykke beleiringshjør; hoerken tillands eller ad floden var det muligt at slippe ud, og alene veien gennem luften var endnu aaben.

Straks fik man derfor i den franske hovedstad istand to store verksteder til forarbejdelse af luftballoner, ved hvis hjælp man haabede at kunne vedligeholde forbindelsen med udenverdenen. Hver luftballon skulde have med sig en del bredvuer, som kunde bringe efterretninger tilbage til byen; thi da man ikke var istand til at styre ballonerne og nøiagtig bestemme, hvor de skulde falde ned, var det umuligt at tænke paa at komme tilbage til byen paa samme maade.

Den 23de september 1870 steg den første ballon tilveirs, og siden fulgte ikke mindre end 64 luftreiser, som ialt befordrede 155 mennesker, 363 duer og næsten tre millioner breve ud af byen. Fem af ballonerne kom i hænderne paa de tykke soldater og én blev som bekjendt af vinden drevet helt op til Telemarken i Norge, hvor den dalede ned paa Eijfeld. Blot to af ballonerne forulykkede; den ene af disse havde med en soldat, som hedte Sacage, og den anden en sømand ved navn Prince. Den sidstnævnte kom straks efter opfligningen ind i nogle luftstrømme, som gif netop modsat den retning, som vinden havde nede ved jorden, og drev udover Atlanterhavet. En pakke breve, som blev opfisset i den britiske kanal var det eneste spor, man senere fandt af ham. Men han har efter al sandsynlighed fundet sin død i hølgerne omtrent paa den maade, som vort billede idag viser.

En uforfærdet biskop.

Medens en dag keiser Julian den frakaldne holdt paa at ofre til de hedenske guder, blev der ført frem for ham en gammel blind mand i biskopelig dragt. Hans navn var Maris, biskop af Chalkedon.

Den ærværdige stikkelse hæver sin røst, fremfører de strengeste bebreidelser mod keiseren og anlager ham som en frakalden og en ugudelig.

Julian svarede med at spotte over biskopens blindhed, som ikke hans gallæiske gud havde helbredet.

Men Maris bragte straks keiserens spot til at forstumme. „Seg taffer Gud, der gjorde mig blind, forat jeg ikke skulde se dit aasyn, du, som er falden i en saadan ugudelighed.“

Julian skal have taalt den uforfærdede biskops optræden uden at straffe ham for hans dristige tale.

(Efter dr. Bang.)

Opløsning paa gaader i nr. 26.

Den geogr. gaade: Horten, Ramsø.

1. Gittern.
2. Orkla.
3. Rom.
4. Tigris.
5. Ebro.
5. Nantes.

Stjulte dyr: 1. Ugle, orm.
2. Torff
3. Kat, ren.

Billedgaade.

